

[Birkholm]

før lang tid senere? Hvordan kan folketinget gøres ansvarligt?

Hvis folketingets flertal vil anerkende, at sikkerhedspolitikken går ud på at forsvare demokratiet, og at demokratiet i øvrigt er det bedste forsvar, må det samme flertal samtidig fralægge sig ansvaret for dobbeltbeslutningen, erklære dobbeltbeslutningen ugyldig. Den har ingen demokratisk basis.

Historien om dobbeltbeslutningen er langtfra enestående. Så sent som i går måtte forsvarsministeren her i spørgetiden bekræfte, at den daværende danske forsvarsminister i 1980 skrev under på et NATO-community, der hilste de gigantiske britiske oprustningsplaner om mindst 640 nye atombomber på u-bådsbaserede Trident II-missiler velkommen. Det skete uden forudgående rådslagning i udenrigsnævnet eller forsvarsudvalget. Danmarks tilslutning til dette tiårs mest frygtelige vestlige atomvåbenprojekt blev givet uden demokratisk basis sådan ohne weiter. Dette helt friske eksempel, som vi fik i går, beviser endnu en gang den tese, som jeg flere gange har fremført her i tinget, nemlig at den tiltagende militarisering af samfundene, den tiltagende oprustning kun kan finde sted på bekostning af en tiltagende fjernelse af demokratiet. Logikken i den sammenhæng er næsten alt for indlysende. Det er kun ved at sætte befolkningen og den sunde menneskefornuft ud af spillet, at de militære eksperter kan få held til at drive oprustningen over i så vanvittige baner, som Pershing II, krydsermissilet og SS-20ren er udtryk for. Det er et aspekt af oprustningsproblemet, som jeg synes de demokratisk sindede partier herinde skulle begynde at overveje lidt nøjere, for ikke at sige meget nøjere.

Så vil jeg gerne vende mig til udenrigsministerens udtalelse om, at den sikkerhedspolitiske stabilitet i Europa ikke fremmes ved, at én part insisterer på en massiv og truende overlegenhed. Det er en udtalelse, som jeg er meget enig i. Men hvem er det egentlig, der insisterer på en massiv og truende overlegenhed?

Som jeg allerede påpegede under folketingets debat den 3. november i år, er Pershing II-missilet et våben, der kun kan anvendes i fredstid. Det kan kun anvendes i første slag. Det er en militær logisk følge af den måde, missilet deployeres på, nemlig på tunge, rulende vogntog, der ruller op og ned i Vest-

tyskland meget tæt ved Øst-Vest-grænsen og umiddelbart iagttageligt for Warszawapagten. I tilfælde af at en kernevåbenkrig allerede er brudt ud i Europa, vil Pershing II på grund af missilets farlighed med sikkerhed blive det første mål for et sovjetisk angreb. Pershing II har derfor ingen som helst værdi som afskrækkelsesvåben, det har kun værdi som et våben, der fyres af, førend modparten trykker på aftrækkeren. Se, det er en trussel, som ikke fremmer den sikkerhedspolitiske stabilitet, hr. udenrigsminister.

Det værste ved det hele er, at de 572 nye missiler kun er det første og meget beskedne kontingent af førsteslagsvåben i et meget omfattende program. I løbet af de kommende år velsignes vi med mere end 640 britiske, 1.440 amerikanske kernevåben på Trident II u-bådsmissilet, med 1.055 kernevåben på MX-missilet, med 3.500 luftbaserede krydsermissiler, med 36 franske Mirage 2000 bombefly og med alle de forskellige nye amerikanske bombefly osv. osv. Alene de amerikanske igangværende programmer omfatter ifølge William Arkin mere end 23.000 nye sprænghoveder, som skal være færdige inden 1990. Det er en trussel, som ikke fremmer den sikkerhedspolitiske stabilitet, hr. udenrigsminister.

Jeg indrømmer gerne, at de 120 SS-20re, som Sovjetunionen har tilbudt at reducere deres mellemdistanceraketter til, er 120 for meget, men vi må lige have de rette proportioner i sagerne.

Det er en usikker tid, vi bevæger os ind i, med alle disse vestlige og østlige oprustningsprogrammer. Det er en tid, hvor sandsynligheden for atomragnarok er større end sandsynligheden for, at vi ikke får det, som den amerikanske journalist Jonathan Shell meget rigtigt har påpeget i sin bog »Jordens skæbne«. Håbet i denne tid ligger i fredsbevægelserne. Det er dem, der har flyttet et flertal her i folketinget, og hvis det bliver ved på denne måde, skal det også nok lykkes at få det flertal, som eksisterer i befolkningen imod atomvåben, frem herinde i folketinget. Jeg synes, hr. Erhard Jakobsen giver en billig undskyldning for ikke at manifestere sit ønske om fred, når han henviser til, at man ikke kan manifestere det i østlandene, at man dér bliver fængslet for at tilkendegive sine fredsønsker. Det er en meget dårlig undskyldning for ikke at ytre sig her.